

prezeral. Díval sa na listy kríkov a rastlín a všetko chytal. Niektoré plody boli guľaté, iné špicaté, na niektorých sa pichol, a vtedy sa rýchlo strhol. Nakláňal sa ku kvetinám, a keď sa mu nejaká páčila, odtrhol ju a ovoňal.

Raz si prezeral takú malú kvetinku, čo rástla celkom pri zemi, a aby na ňu dobre videl, sklonil sa a vystrčil zadnicu vysoko nahor. Niekde v diaľke znova zahrmelo, kamene lietali opäť do vzduchu a zase sa jeden taký maličký zatúlal a zasiahol Človečika. Ten sa od ľaku vzpriamril, trel si modrinu na zadku a pritom sa pozeral okolo seba.

„Vlastne je to takto lepšie, aspoň vidím dobre do diaľky. Zohnúť sa predsa môžem vždy,“ povedal Človečik. A keď už raz stál, stáť aj ostal. Potom urobil jeden krôčik, trošku sa pritom kolísal, a potom ešte jeden a o chvíľu sa rozbehol do sveta.

Ako šiel a na všetko sa díval, uvidel v kroví takú štetinatú guľku, ktorá sa trošku kývala a akoby tam kvitla. Zvedavo na ňu siahol, zovrel ju a zatiahol, ale odtrhnúť sa nedala.

